

Sygn. akt: I C 468/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	protokolant Katarzyna Fiutowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. w G.

sprawy z powództwa **M. G. i A. S.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. S. kwotę 8.813,28 zł (osiem tysięcy osiemset trzynaście złotych 28/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 6.818,28 zł (sześć tysięcy osiemset osiemnaście złotych 28/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2015r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz powodów A. S. i M. G. kwotę 4.179,65 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt dziewięć złotych 65/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 468/15

UZASADNIENIE

Powodowie A. S. i M. G. domagali się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 8.813,28 zł na rzecz powódki i kwoty 6.818,28 zł na rzecz powoda wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2015r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia ich pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powodowie wskazali, iż w dniu 12.02.2015r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu ich samochód marki M. o nr rej. (...). Dodali także, iż zgłosili szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił im odszkodowanie w wysokości po 4.970,31 zł. W ocenie powodów prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić łącznie 23.577,19 zł zgodnie z wykonaną na zlecenie powódki ekspertyzą, albowiem pozwany bezzasadnie zaniżył stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych a także dokonał amortyzacji części zamiennych żądając faktury za zakup części. Do zapłaty pozostała zatem kwota po 6.818,28 zł na rzecz każdego z powodów, której pozwany pomimo wezwania nie uiscił. Powódka nadmieniła także, iż na kwotę dochodzoną przez nią niniejszym pozvem składa się również kwota 150 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu oraz kwota 1845 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, albowiem w związku z kolizją

wynajęła ona pojazd na okres 15 dni, tj. 5 dni oczekiwania na oględziny oraz 9 dni technologicznej naprawy i 1 dzień na wydanie pojazdu. Powódka wyjaśniła, iż pojazd był wykorzystywany przez nią zarówno do celów prywatnych jak i w celach zawodowych w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Ponadto w związku ze znacznymi uszkodzeniami powodowie odstąpili od naprawy pojazdu a powódka ostatecznie wynajęła pojazd zastępczy do czasu zakupu nowego samochodu.

(pozew k. 3 – 7)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż wypłacił należne odszkodowanie, które w całości rekompensuje poniesioną szkodę. Podkreślił przy tym, iż powodowie nie przedłożyli żadnych rachunków za naprawę pojazdu, a zatem nie udowodnili wysokości szkody. Nie wykazali także, iż przyjęta przez nich stawka za prace w kwocie 150 zł/h jest stawką średnią, jak również, iż do naprawy użyto części oryginalnych. Pozwany zarzucił także, iż pojazd ten miał wcześniejsze uszkodzenia niezwiązane ze szkodą. W jego ocenie również koszt opinii rzeczoznawcy nie jest zasadny, gdyż jest to dowód nieprzydatny w tym postępowaniu. Natomiast koszt najmu pojazdu zastępczego nie został udowodniony w zakresie wysokości stawki za jedną dobę, okresu najmu oraz w ogóle jego konieczności.

(odpowiedź na pozew k. 54 – 55).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2015r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powodów marki M. o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne: zeznania świadka R. A. k. 65 zeznania powódki k. 65 – 66).

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił im odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości po 4.970,31 zł. Powodowie nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego zlecieli wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powodów na kwotę 23.577,19 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji, jaki poniosła powódka wyniósł 150 zł.

(bezsporne: kalkulacja naprawy k. 15 - 19, opinia k. 22 - 35, faktura k. 40)

W związku z uszkodzeniem pojazdu powódka, za radą ubezpieczyciela, wynajęła pojazd zastępczy marki M. (...) na okres od 13.02.2015r. do dnia 20.03.2015r., za cenę 123 zł dziennie.

Pojazd zastępczy był jej potrzebny głównie do codziennych dojazdów do pracy, gdyż prowadzi wraz z konkubentem hotele w G. i w G. i musi być dyspozycyjna 24 h. Pojazd ten nie był jednak środkiem trwałym w ich działalności gospodarczej.

(dowód: rachunek k. 41, zeznania powódki k. 65 – 66)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powodów wynosi 23.579,51 zł. W wyniku zdarzenia nie doszło do rynkowego ubytku wartości pojazdu. Natomiast uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wyniósł 19 dni.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. Z. k. 76 – 93).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka R. A. odnośnie uszkodzeń pojazdów doznanych w wyniku przedmiotowego

zdarzenia oraz zeznania powódki dotyczące także ewentualnych wcześniejszych jego napraw i sposobu korzystania ze spornego pojazdu oraz pojazdu zastępczego. W ocenie sądu zarówno powódka jak i świadek zeznawali w sposób szczerzy i zgodnie z posiadaną wiedzą. Ponadto zeznania te w pełni korespondują ze zgromadzonym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Z tych też względów brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich mocy dowodowej.

Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie również, opinię biegłego sądowego M. Z. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powodów powstałych w wyniku kolizji z dnia 12 lutego 2015r. oraz uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższe okoliczności. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Z tych też względów sąd uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W niniejszym procesie powodowie domagali się zasądzenia od pozwanego kwot po 6.818,28 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy ich pojazdu oraz na rzecz powódki kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy i kwoty 1845 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 15 dni. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze oraz konieczność i zasadność najmu pojazdu zastępczego i jego wysokość.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamiennie w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Ponadto brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Brak jest również jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany, co uzasadniałoby obniżenie wartości części. Nadto pozwany dokonał oględzin pojazdu powodów po szkodzie, co zostało uwidocznione w dokumentacji zdjęciowej, a zatem miał możliwość sprawdzenia, jakie części uległy uszkodzeniu. Z

tych też względów podnoszenie zarzutów nieoryginalności części przy braku jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność jest bezpodstawne, zwłaszcza, iż to na pozwanym skoro wywodził z tego skutki prawne ciążył obowiązek wykazania powyższego, czego ewidentnie nie uczynił. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu przed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Ponadto pozwany w żaden sposób nie wykazał ani też nie wskazał podstawy obniżenia wszystkich cen części o 60 %, co powoduje, iż przyjęty wskaźnik jest w ocenie sądu całkowicie dowolny i niczym nieuzasadniony. Sama bowiem okoliczność, iż pojazd ten miał prawie 10 lat nie uzasadnia obniżenia cen części zamiennych i to w takim zakresie. Z tych też względów sąd uznał, iż ustalenia biegłego odnośnie zakresu naprawy i przyjętych części zamiennych są prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe oraz biorąc pod uwagę, iż pojazd ten został sprzedany przez powodów w stanie uszkodzonym konieczne jest ustalenie celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powodów w oparciu o opinię biegłego. Jak wynika z opinii biegłego sądowego M. Z. koszt naprawy pojazdu powodów wynosi 23.579,51 zł. Biegły uwzględnił przy tym stawki za robociznogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiednio 121,60 zł i 137,39 zł wskazując, iż są to średnie stawki stosowane za te prace przy uwzględnieniu 63 zakładów naprawczych różnych kategorii. Wskazać przy tym należy, iż jak wynika z zestawienia zakładów naprawczych stawki ustalone przez pozwanego na poziomie 60 zł nie występują w ogóle na rynku trójmiejskim. Co więcej pozwany poza wskazaniem w niniejszej sprawie, iż stawka w wysokości 60 zł jest prawidłowa nie wskazał sposobu, jak i podstaw ustalenia jej na przyjętym przez siebie poziomie. Także akta szkody nie zawierają żadnego dokumentu, który uzasadniałby zastosowanie takiej stawki. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powodów przy zastosowaniu stawek uśrednionych wskazanych przez biegłego. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody jaką ponieśli powodowie wynosi 23.579,51 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy ich pojazdu. Okoliczność, że powodowie nie naprawili pojazdu nie oznacza, iż nie przysługują im z tego tytułu odszkodowanie, czy też, że w takim przypadku uzasadnione jest jego obniżenie poprzez zastosowanie do jego ustalenia części zamiennych nieoryginalnych. W przypadku bowiem, gdy odszkodowanie ustalane jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Skoro zaś bezspornie powodowie otrzymali już od pozwanego kwotę łącznie 9.940,62 zł, to obecnie należy im się tytułem odszkodowania kwota 13.638,89 zł. W niniejszej sprawie powodowie domagali się jednak zapłaty z tego tytułu jedynie kwoty po 6.818,28 zł w związku z tym sąd będąc związany żądaniem pozwu zasądził w punkcie I i II wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. oraz art. 321 k.p.c. od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 6.818,28 zł.

Ponadto Sąd zważył, iż powódce należy się również zwrot kosztów poniesionych na sporządzenie opinii technicznej, która została przedłożona pozwanemu, aby wykazać zakres i wysokość szkody zaistniałej na skutek kolizji z dnia 12 lutego 2015r. Sąd uznał bowiem, iż są to koszty, które powstały niewątpliwie na skutek zaniechania wykonania zobowiązania przez pozwanego. Jak wynika z zeznań powódki po ustaleniu wysokości odszkodowania przez pozwanego udała się ona do zakładu naprawczego, gdzie dowiedziała się, iż za przyznaną jej kwotę nie uzyska naprawy, albowiem zakup samych drzwi wyniesie około 4500 zł. Z tych też względów w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy powódka zwróciła się do rzeczoznawcy, który ustalił ten koszt w wysokości niemal identycznej jak uczynił to biegły w niniejszej sprawie. Pomimo tego pozwany nie zmienił swojej decyzji. Ponadto powódka wykazała również wysokość kosztów tej opinii załączając fakturę na kwotę 150 zł. W związku z tym sąd uznał, iż zasadne jest jej zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki na podstawie art. 361 § 1 k.c. Sąd podzielił tu stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie III CZP 24/04, podjęte w analogicznej sprawie, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności

sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Sąd stanął na stanowisku, iż skoro ubezpieczyciel zaprzeczał swojemu obowiązkowi wypłaty odszkodowania, podważając jego zasadę, powód został niejako zmuszony do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. Tym samym, ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie, przemawia – w ocenie sądu - za poglądem o przyczynowo-skutkowym powiązaniu kosztów prywatnej ekspertyzy z działaniem (zaniechaniem) zobowiązanego, zaś konieczność ich zwrotu przez zakład ubezpieczeń wynika z zasady pełnego odszkodowania wyrażonej przez ustawodawcę w przepisie art. 361 § 2 k.c.

Powódka domagała się także zasądzenia od pozwanego kwoty 1845 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 15 dni w wysokości 123 zł za dobę.

W ocenie sądu nie ulega wątpliwości, iż szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – np. z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela. Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody, a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Nadto Sąd miał na uwadze, iż korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanej.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym rachunku za wynajem pojazdu zastępczego, zeznań powódki oraz opinii biegłego niewątpliwie w majątku powódki powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty wynajmu pojazdu zastępczego za czas trwania postępowania likwidacyjnego oraz dokonywanej naprawy. W sytuacji bowiem gdyby do uszkodzenia pojazdu de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy wynajęcie pojazdu zastępczego przez powódkę było zasadne, albowiem uszkodzony samochód służył jej głównie w codziennych dojazdach do pracy. Zaznaczyć przy tym należy, iż powódka prowadzi działalność gospodarczą, która polega na prowadzeniu hoteli w G. i w G.. W związku z tym musi być ona dyspozycyjna 24h. Nadto powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej posiadają jedynie pojazdy ciężarowe, a przedmiotowy pojazd nie stanowił jej części i nie należał do środków trwałych tej działalności. Bez wątpienia przedstawiona wyżej sytuacja powódki potwierdza fakt, iż istniała realna potrzeba przemieszczania się przez powódkę samochodem zastępczym. W związku z tym powódka, nie dysponując innym pojazdem, nie mogła w ocenie Sądu w inny sposób niż poprzez wynajęcie samochodu zastępczego przemieszczać się w celu wykonywania codziennych obowiązków. Nie sposób zatem odmówić zasadności twierdzeniu, że koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, powstałą w związku z zaistniałą kolizją drogową. Wynajęcie pojazdu zastępczego było w takiej sytuacji niewątpliwie normalnym następstwem zdarzenia polegającego na uszkodzeniu pojazdu. Nadto zdaniem sądu zarówno czas trwania najmu, za który powódka domaga się zapłaty czyli 15 dni jak i stawkę dzienną uznać należy za zasadne biorąc pod uwagę rodzaj uszkodzonego pojazdu oraz wynajętego a także możliwość nabycia innego pojazdu lub jego naprawy oraz szybkość postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego. Jak wynika z opinii biegłego czas uzasadnionej naprawy pojazdu powodów, który obejmuje nie tylko okres technologicznej naprawy, ale także oczekiwanie na części, oględziny czy odbiór w realiach niniejszej sprawy wnosi 19 dni. Z tych też względów mając na względzie, iż powódka domagała się zapłaty jedynie za okres 15 dni uznać należy żądanie pozwu za w pełni uzasadnione. W odniesieniu do wysokości dziennych stawek najmu w ocenie sądu powódka wykazała, iż poniosła je w wysokości 123 zł przedkładając na powyższą okoliczność rachunek. Ponadto w swoich zeznaniach wskazała, iż przy wyborze i ustaleniu wysokości stawki kierowała się stawkami przybliżonymi do tych, jakie oferował pozwany przyznając, iż nie skorzystała z oferty pozwanego z uwagi, iż nie miał pojazdu tej samej klasy co uszkodzony, a jedynie niższej i bez automatycznej

skrzyni biegów. W konsekwencji nie ulega wątpliwości, iż powódka faktycznie poniosła sporne koszty najmu i to we wskazanej tam wysokości. Pozwany zaś podważając wysokość dziennej stawki nie wykazał, a była ona zawyżona w porównaniu z innymi ofertami istniejącymi na rynku. Zwrócić zaś należy uwagę, iż to na pozwanym skoro kwestionował udowodnioną i poniesioną przez powódkę wysokość kosztów najmu ciążył obowiązek wykazania, iż były one wygórowane i przewyższały przeciętne stawki, za jakie w tamtym czasie można było wynająć pojazd. Pozwany jednak nie przedłożył żadnego dowodu świadczącego o tym, iż stawka poniesiona przez powódkę nie obowiązywała w spornym okresie czy też, iż nie była ona stawką rynkową. Nie zawnioskował również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie. Okoliczność zaś, iż jakiś zakład oferuje najem pojazdu za niższą stawkę nie prowadzi automatycznie do wniosku, iż koszty poniesione przez powódkę były wygórowane, tym bardziej, iż pozwany nie wskazał zakładów, które oferują najem w akceptowanych przez niego wysokościach ani też warunków najmu, w tym konieczności uiszczenia kaucji czy rozliczenia bezgotówkowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem należnego odszkodowania kwotę łącznie 8.813,28 zł (6.818,28 zł + 150 zł + 1845 zł), zaś w punkcie II wyroku na rzecz powoda kwotę 6.818,28 zł. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwot od dnia 16 marca 2015r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w określonym w art. 817 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej niniejsze postępowanie w całości na rzecz powodów kwotę 4.179,65 zł na którą składają się koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 782 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2417 zł oraz koszty opinii biegłego w kwocie 980,65 zł.